



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 327/2025-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného Prosman a Pavlovič advokátska kancelária, s.r.o., Hlavná 31, Trnava, proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 23Co/65/2021-239 z 29. júna 2022 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/269/2022 z 12. decembra 2024 takto

### **r o z h o d o l :**

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

#### **Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci**

1. Sťažovateľ označený v záhlaví tohto rozhodnutia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 7. marca 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu namietanými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje zrušiť napadnuté rozhodnutia, vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie a priznať mu náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že spoločnosť Accentus, s.r.o. (ako právny predchodca spoločnosti René Toy, s. r. o. v likvidácii), sa žalobou zo 17. augusta 2018 domáhala proti sťažovateľovi v postavení žalovaného určenia, že záložné právo zriadené na základe zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam z 5. februára 2014 uzatvorenej medzi spoločnosťou EuroFinancovanie, s.r.o (ako pôvodným veriteľom a pôvodným záložným veriteľom), a sťažovateľom (ako vlastníkom zálohu a záložcom) k nehnuteľnostiam nachádzajúcim sa v k. ú. [REDAKOVANÉ], okrese [REDAKOVANÉ], evidovaným na LV č. [REDAKOVANÉ] ako parc. reg. [REDAKOVANÉ] č. [REDAKOVANÉ], zastavaná plocha a nádvorie vo výmere [REDAKOVANÉ] m<sup>2</sup> a stavba – rodinný dom so súp. č. [REDAKOVANÉ] postavený na parc. č. [REDAKOVANÉ] existuje, že záložným veriteľom je spoločnosť Accentus, s.r.o. (aktuálne spoločnosť René Toy, s. r. o. v likvidácii) a že záložná zmluva trvá.

3. Sťažovateľ v konaní namietal aktívnu vecnú legitimitáciu žalobcu, keďže nemal zo strany žalobcu a jeho právnych predchodcov vedomosť o postúpení pohľadávok, ktorých súčasťou mala byť pohľadávka dlžníka (matky sťažovateľa), ktorá vyplýva z úverovej zmluvy, na základe ktorej sa pôvodný veriteľ – spoločnosť EuroFinancovanie, s.r.o., zaviazal poskytnúť spoločnosti MB production, s.r.o., úver vo výške 120 000 eur. Na zabezpečenie hlavného záväzku bolo zriadené záložné právo na nehnuteľnosti sťažovateľa, ktoré vzniklo na základe záložnej zmluvy. Poukazoval na to, že nemal vedomosť o postúpení záväzkov vyplývajúcich z úverovej zmluvy zo spoločnosti EuroFinancovanie, s.r.o., na spoločnosť Accentus, s.r.o., ku ktorému malo dôjsť na základe zmluvy o postúpení pohľadávky z 8. júla 2016. Rovnako namietal postúpenie pohľadávky vyplývajúcej z úverovej zmluvy zo spoločnosti Accentus, s.r.o., na žalobcu (spoločnosť René Toy, s. r. o. v likvidácii), ku ktorému malo dôjsť na základe zmluvy o postúpení pohľadávky z 25. januára 2019 v spojení s dodatkom č. 2 zo 17. mája 2019.
4. Do súdneho konania sťažovateľ predložil dohodu o zániku záložného práva, ktorú uzatvoril 8. marca 2018 so spoločnosťou Holus, s.r.o., na základe ktorej došlo k výmazu záložného práva. Túto však bez akéhokoľvek bližšieho dôvodu považoval krajský súd za antedatovanú.
5. Okresný súd Trnava rozsudkom č. k. 12C/67/2018-165 z 28. apríla 2021 určil, že záložné právo žalobcu k nehnuteľnostiam trvá.
6. Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 23Co/65/2021-239 z 29. júna 2022 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.
7. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 7Cdo/269/2022 z 12. decembra 2024 tak, že dovolanie sťažovateľa odmietol.

## II.

### Argumentácia sťažovateľa

8. Podstatou argumentácie sťažovateľa je skutočnosť, že podľa jeho názoru sú napadnuté rozhodnutia arbitrárne a nepreskúmateľné.
9. Najvyšší sud podľa sťažovateľa postupoval v rozpore so svojou rozhodovacou praxou, keď odmietol dovolanie okrem iného aj z dôvodu, že sťažovateľ nenamietal neplatnosť úverovej zmluvy v rámci konania na súdoch nižších inštancií. Podľa sťažovateľa mali všeobecné súdy túto otázku posudzovať *ex officio* bez toho, aby to musel namietat', keďže ide nie o skutkovú okolnosť, ale o okolnosť právnu.
10. Sťažovateľ argumentuje, že v úverovej zmluve nebolo uvedené, v akej výške boli jednotlivé dlhy v čase uzavretia úverovej zmluvy. Započítanie v zmysle samotnej úverovej zmluvy nebolo podľa sťažovateľa možné tak, ako to urobil žalobca. Takto naformulovaný záväzok spôsobuje zjavnú neurčitnosť, ktorá vzhľadom na podstatný charakter úverovej zmluvy má podľa sťažovateľa za následok absolútnu neplatnosť právneho úkonu. Dlžníkovi neboli zo strany žalobcu ani jeho predchodcu poskytnuté žiadne finančné prostriedky. Úverová zmluva nebola uzavretá medzi sťažovateľom a žalobcom. Z toho dôvodu išlo podľa názoru sťažovateľa o nemožné plnenie a všeobecné súdy hodnotili dôkazy v rozpore so zásadou zákazu deformácie dôkazu.
11. Krajský súd zastával názor, že sťažovateľ mal vedomosť o postúpení pohľadávky z pôvodného veriteľa spoločnosti EuroFinancovanie, s.r.o., na spoločnosť Accentus, s.r.o., keď 15. marca 2018

vykonan dlžník hotovostný vklad na účet spoločnosti Accentus, s.r.o. Sťažovateľ namietal, že dlžník neuviedol dôvod vkladu, a skutočnosť, že vklad bol realizovaný až 20 mesiacov po tom, ako mala byť pohľadávka postúpená. Podľa sťažovateľa platba bola realizovaná z odlišného dôvodu, ktorý nebol zo strany krajského súdu zistený, keďže nebol vykonaný navrhovaný výsluch pani Maronovej.

12. Sťažovateľ predložil do konania dohodu o vzdaní sa záložného práva z 8. marca 2018, na základe ktorej došlo k výmazu záložného práva z katastra nehnuteľností, avšak krajský súd dohodu o vzdaní sa záložného práva považoval za účelovú a antedatovanú, keďže došlo k úhrade časti záväzku po tom, čo došlo k zániku záložného práva a vôbec celého záväzku. Krajský súd podľa sťažovateľa nemôže založiť svoje závery o antedatovaní bez dôkazu. Skutočnosť, že dohoda o vzdaní sa záložného práva bolo doručená katastru 27 dní po jej podpise, nie je relevantným dôkazom.

13. Vzhľadom na to, že spoločnosť Accentus, s.r.o., neurobila žiadne kroky vo vzťahu k sťažovateľovi alebo dlžníkovi, domnieva sa, že zmluva o postúpení pohľadávky z 8. júla 2016 zo spoločnosti EuroFinancovanie, s.r.o., na spoločnosť Accentus, s.r.o. (o ktorej nemal vedomosť), bola antedatovaná s cieľom zabrániť zániku záložného práva.

14. Krajský súd ani najvyšší súd sa podľa sťažovateľa nevysporiadali s jeho námietkou o nezákonnosti postúpenia pohľadávky zo spoločnosti Accentus, s.r.o., na spoločnosť René Toy, s. r. o. v likvidácii. Sťažovateľ poukazoval na to, že k dohode o postúpení boli uzavreté dva dodatky, ktoré však neboli do konania predložené spolu s podaním, ktorým žalobca navrhol zmenu subjektu, čo vyvoláva pochybnosti o ich uzavretí *ex post*. Sťažovateľ na tento účel navrhoval v konaní vypočúť konateľa pána [REDAKOVANÉ], čo však súdy zamietli.

15. Vedomosť sťažovateľa o postúpení pohľadávky krajský súd založil na realizovaní vkladu na účet pôvodného veriteľa spoločnosti Accentus, s.r.o., a údajnom telefonáte medzi sťažovateľom a spoločnosťou Accentus, s.r.o., v rámci ktorého mal sťažovateľ údajne spoločnosti Accentus, s.r.o., prisľúbiť splnenie hlavného záväzku. Sťažovateľ do konania predložil dohodu o vzdaní sa záložného práva, ktorá podľa jeho názoru odporuje tvrdeniu o údajnom telefonáte. Žalobca do konania nedoložil žiadny dôkaz preukazujúci existenciu telefonickej komunikácie so sťažovateľom, hoci mohol vyžiadať od svojho operátora potvrdenie o realizácii hovoru. Predložený dôkaz – potvrdenie o hotovostnom vklade krajský súd tiež nesprávne vyhodnotil, keďže z neho nevyplýval dôvod jeho realizácie.

16. Podľa sťažovateľa bolo porušené aj jeho základné právo vlastniť majetok, keďže v dôsledku existencie záložného práva aprobovaného súdmi nemôže voľne zálohom disponovať.

### III.

#### Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

17. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom

súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

18. Predmetom konania o ústavnej sťažnosti je preskúmanie opodstatnenosti argumentácie, ktorou sťažovateľ namieta, že napadnutými rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu boli porušené jeho označené práva. Napadnuté rozhodnutia sťažovateľ považuje za arbitrárne a nepreskúmateľné z dôvodu neskúmania platnosti úverovej zmluvy z úradnej moci (absolútna neplatnosť úverovej zmluvy), svojvoľné a izolované hodnotenie dôkazov, nevykonanie sťažovateľom navrhovaných dôkazov bez racionálneho a logického zdôvodnenia.

### **III.1. K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa napadnutým rozhodnutím krajského súdu:**

19. V prípadoch, ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže (mohol) domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

20. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

21. Ústavný súd konštatuje, že proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu bolo prípustné dovolanie, ktoré sťažovateľ aj využil. Z toho vyplýva, že námietky sťažovateľa uvedené v dovolaní proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu preskúmal najvyšší súd ako súd dovolací, ktorý rozhodol napadnutým rozhodnutím.

22. Ústavný súd poznamenáva, že musí všeobecným súdom poskytnúť príležitosť plne rozvinúť ich právomoc, keďže aj im patrí možnosť a povinnosť poskytnúť sťažovateľovým základným právam a slobodám ochranu v medziach ich zákonom zverených kompetencií. Táto ochrana je v rámci vzťahu medzi všeobecnými súdmi a ústavným súdom podľa princípu subsidiarity delená a postupná, nie delená a súbežná. Ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecného súdnictva a jeho právomoc nastupuje spravidla až vtedy, ak sťažovateľ pred všeobecnými súdmi vyčerpá všetky účinné prostriedky nápravy vo vzťahu ku konaniu, resp. k rozhodnutiu ako celku. V prípade, ak v rámci toho istého konania (rozhodnutia) je možné niektoré námietky uplatniť pred dovolacím súdom a iné nie, ústavný súd v tejto súvislosti považuje za v rozpore s už zmieneným princípom subsidiarity tieto procesné nároky drobiť a ponechať ich samostatnému procesnému osudu. V prípade potenciálneho úspechu sťažovateľa pred dovolacím súdom (čo i len vo vzťahu k niektorým uplatneným námietkam) totiž stráca ďalšie konanie pred ústavným súdom zmysel (I. ÚS 182/2023).

23. Na spresnenie ústavný súd dodáva, že sťažovateľ by vo vzťahu k odvolaciemu súdu mohol uplatniť námietky neuplatniteľné v mimoriadnom opravnom prostriedku (pozri IV. ÚS 398/2022, IV. ÚS 404/2022), takéto námietky však v ústavnej sťažnosti sťažovateľ neidentifikoval, resp. nemožnosť obrátiť sa s takýmto druhom námietky na dovolací súd ani netvrdí.

24. Z uvedeného dôvodu sa vo veci sťažovateľa uplatnil princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy, a preto ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej

proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu v súlade s § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde odmietol pre nedostatok svojej právomoci.

### **III.2. K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu:**

25. Ústavný súd uvádza, že nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (I. ÚS 31/05). Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neudržateľné (podobne aj IV. ÚS 43/04).

26. K vzťahu medzi čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd stabilne judikuje, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

27. Ústavný súd teda skúmal, či sa najvyšší súd odchyľil od prípustného výkladu aplikovaných právnych noriem, a pristúpil k preskúmaniu zlučiteľnosti napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu s ústavou a dohovorom.

28. Sťažovateľ v rámci dovolania uplatňoval dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ktorý založil na tvrdení o porušení jeho práv v súvislosti s nevykonaním navrhovaných dôkazov a celkovým procesným postupom odvolacieho súdu, a to predovšetkým nevyhodnotením svedkyň ██████████ a ██████████ a svedka ██████████, nesprávnym vyhodnotením úverovej zmluvy, neprihliadnutím na predloženú dohodu, na základe ktorej došlo k zániku záložného práva. Podľa jeho názoru nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov malo vplyv na posúdenie skutkového stavu a zastával názor, že došlo k arbitrárnemu vyhodnoteniu dôkazov vo vzťahu k jeho vedomosti o postúpení pohľadávky.

29. Najvyšší súd v súvislosti s námietkami sťažovateľa o nevykonaní ním navrhovaných dôkazov konštatoval, že súd prvej inštancie v bode 65 odôvodnenia rozsudku uviedol, že sťažovateľ navrhol doplniť dokazovanie výsluchom žalobcu p. ██████████ na preukázanie skutočnosti, či bola pohľadávka postúpená. Súd tento dôkaz z dôvodu neúčelnosti a nehospodárnosti nevykonával, keďže postúpenie pohľadávky na spoločnosť žalobcu považoval za preukázanú zmluvou o postúpení pohľadávky z 25. januára 2019 v spojení s dodatkom č. 2 zo 17. mája 2019. V bode 66 odôvodnenia rozsudku súd prvej inštancie konštatoval, že sťažovateľ navrhol vykonať výsluch svedkyne ██████████ ██████████ ██████████, ktorá bola konateľkou spoločnosti Holus, s.r.o., v čase, keď došlo k uzatvoreniu dohody (8. marca 2018). Súd prvej inštancie tento dôkaz nevykonával, keďže sťažovateľ nešpecifikoval, čo má byť vykonaným dôkazom preukázané. Ak sťažovateľ v rámci záverečnej reči uvádzal, že táto svedkyňa by sa mohla vyjadriť k tomu, či naozaj došlo k uzatvoreniu dohody z 8. marca 2018 a prípadne k zániku záložného práva, súd prvej inštancie považoval uzavretie dohody, na základe ktorej bol vykonaný výmaz záložného práva, za preukázané z listín vyžiadanych od Okresného úradu Trnava, odboru katastrálneho, preto nebolo potrebné ďalej tieto skutočnosti preukazovať. Pokiaľ sťažovateľ navrhoval výsluch svedkyne ██████████ na preukázanie okolností, za ktorých došlo k zániku pohľadávky, súd prvej inštancie považoval vykonanie tohto dôkazu za nadbytočné, keďže v konaní nebolo sporné,

že k výmazu záložného práva malo dôjsť na základe dohody z 8. marca 2018 vzdaním sa záložného práva a dohodou záložného veriteľa a dlžníka na zabezpečení záväzku inými právnymi prostriedkami. Okolnosti, za ktorých došlo k zániku pohľadávky, nebolo potrebné ani dokazovať, keďže sťažovateľ v konaní ani netvrdil, že by k zániku záložného práva malo dôjsť zánikom zabezpečenej pohľadávky (bod 15 odôvodnenia).

30. V súvislosti s námietkou sťažovateľa o arbitrárnom hodnotení dôkazov najvyšší súd ďalej uviedol, že na účely preukázania tvrdeného zániku záložného práva sťažovateľ poukazoval na dohodu z 8. marca 2018 uzavretú spoločnosťou Holus, s.r.o. (záložným veriteľom), spoločnosťou MB Production, s.r.o. (dlžníkom), a sťažovateľom (záložcom) a na vyhlásenie záložného veriteľa o vzdaní sa záložného práva z 8. marca 2018, na základe ktorých bol realizovaný výmaz záložného práva k nehnuteľnostiam vo vlastníctve sťažovateľa v katastri nehnuteľností. Súd prvej inštancie vyhodnotil uvedenú dohodu ako účelovú, prípadne antedatovanú (keď bola doručená Okresnému úradu Trnava, odboru katastrálnemu až 4. apríla 2018), uzavretú v úmysle dosiahnuť výmaz záložného práva z katastra nehnuteľností nekalým spôsobom. Súd prvej inštancie zohľadnil, že 15. marca 2018 dlžník (spoločnosť MB Production, s.r.o.) vykonal bezhotovostný vklad na účet spoločnosti Accentus, s.r.o., a taktiež sťažovateľom nepopreté skutkové tvrdenie žalobcu, podľa ktorého mala byť so sťažovateľom uzavretá ústna dohoda o splácaní záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere a daný ústny (telefonický) prísľub, že splatí celú sumu istiny a spoločnosť Accentus, s.r.o., sa vzdá ďalšej časti pohľadávky voči spoločnosti MB production, s.r.o., a voči ručiteľovi (matke sťažovateľa). Až následne telefonicky kontaktoval spoločnosť Accentus, s.r.o., s výsmechom, že záložné právo je už vymazané a žiadne ďalšie úhrady nezrealizuje. Bolo by totiž nelogické, aby dlžník plnil časť svojho dlhu spoločnosti Accentus, s.r.o., po tom, čo došlo k dohode so spoločnosťou Holus, s.r.o., o výmaze záložného práva z katastra nehnuteľností a rovnako tak i k prísľubu sťažovateľa splatiť istinu, aby nemuselo dôjsť k výkonu záložného práva (bod 17.1 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia).

31. Najvyšší súd uzavrel, že dovolanie sťažovateľa je potrebné odmietnuť podľa § 447 písm. c) CSP.

32. Ústavný súd uvádza, že sťažovateľom namietaná neplatnosť úverovej zmluvy nebola namietaná v odvolacom konaní, ale až v dovolacom konaní a v konaní o ústavnej sťažnosti. V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje ústavnú udržateľnosť argumentácie najvyššieho súdu v súvislosti so skutočnosťou, že ak sťažovateľ neuplatnil v odvolacom konaní námietku zakladajúcu prípustnosť a dôvodnosť dovolania, hoci mu bola známa, nemôže ju dovolací súd preskúmať pre nedostatok svojej právomoci, lebo by fakticky preskúmaval rozsudok súdu prvej inštancie namiesto odvolacieho súdu, ktorý na to nedostal príležitosť (bod 18.4 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia).

33. V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že ak sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohol predniesť, ale nepredniesol v konaní pred všeobecnými súdmi, ústavný súd na jej posúdenie nemá právomoc a sťažnosť sťažovateľa odmietne (III. ÚS 135/03, III. ÚS 201/04, IV. ÚS 266/08, II. ÚS 399/2014, II. ÚS 70/2017).

34. Ústavný súd konštantne judikuje, že § 420 písm. f) CSP upravuje prípustnosť dovolania (a v prípade naplnenia tohto dôvodu zároveň aj jeho dôvodnosť) v prípadoch, v ktorých miera

porušenia procesných práv strany sporu postupom všeobecného súdu nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému rámcu a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napríklad o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa k všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom *denegatio iustitiae* (odmietnutia spravodlivosti). Ak rozhodnutie odvolacieho súdu v podstatných bodoch nespĺňa požiadavky vyplývajúce z čl. 46 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, zodpovedá táto okolnosť dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP (napr. IV. ÚS 314/2020).

35. Ústavný súd zároveň dopĺňa, že právo na spravodlivý proces môže všeobecný súd porušiť aj svojím rozhodnutím ako výsledkom svojej procesnej činnosti, ak v jeho odôvodnení absentuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre jeho rozhodnutie. Ak takéto odôvodnenie nespĺňa požiadavky vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, zodpovedá táto okolnosť dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

36. Pre účely posúdenia ústavnej sťažnosti sťažovateľa sa ústavný súd podrobne oboznámil tiež s obsahom odôvodnenia rozsudku krajského súdu, a to v súlade so svojím ustáleným právnym názorom, podľa ktorého odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože tieto konania z hľadiska ich predmetu tvoria jeden celok.

37. V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že odvolací súd odôvodnil svoje rozhodnutie ústavne konformným spôsobom, t. j. dostatočne a relevantne, umožňujúc pochopiť spôsob, akým dospel k svojmu záveru. Odvolací súd podľa názoru ústavného súdu dostačujúco odôvodnil, prečo potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie.

38. Ústavný súd konštatuje, že nemá ústavne relevantný dôvod a ani oprávnenie na to, aby prehodnocoval právne závery najvyššieho súdu a tieto následne podrobne odstavil ústavnoprávnej korekcii, keďže po oboznámení sa s rozhodnutím odvolacieho súdu podľa názoru ústavného súdu jeho meritórne rozhodnutie je odôvodnené ústavne konformným spôsobom. Ústavný súd konštatuje, že krajský súd reagoval na námietky sťažovateľa relevantným spôsobom a sťažovateľovi podrobne vysvetlil, prečo neprihliadol na námietku neplatnosti úverovej zmluvy, námietku arbitrárneho hodnotenia dôkazov a námietku nevykonania ním navrhovaných dôkazov. Rozhodnutie odvolacieho súdu (body 62 až 84 odôvodnenia rozsudku krajského súdu) je dostatočne odôvodnené, uvedené rozhodnutie spĺňa všetky náležitosti po stránke formálnej aj materiálnej. Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej.

39. Vzhľadom na už uvedené zistenia ústavný súd konštatuje, že pri preskúmaní napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup

dovolacieho súdu, t. j. taký jeho postup, ktorý by nemal oporu v zákone. Práve naopak, takýto postup a rozhodnutie dovolacieho súdu relevantný právny predpis výslovne umožňoval, preto napadnuté rozhodnutie v predmetnom prípade nemohlo znamenať odoprenie prístupu sťažovateľa k súdnej ochrane v konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch. V súvislosti s námietkami vznesenými sťažovateľom ústavný súd uvádza, že napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu nie je arbitrárne a už citované závery najvyššieho súdu v danej právnej veci považuje za ústavne udržateľné.

40. Podľa názoru ústavného súdu sťažovateľovi v konaní pred všeobecnými súdmi nebolo znemožnené uplatňovať prostriedky procesného útoku a procesnej obrany a v ústavnej sťažnosti neuviedol žiadne nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, ktoré by nemohol uplatniť v konaní pred všeobecnými súdmi. Argumentácia obsiahnutá v ústavnej sťažnosti sa v podstate zhoduje s námietkami prednesenými v konaní pred najvyšším súdom v rámci podaného dovolania a nemôže viesť k vysloveniu porušenia označených práv sťažovateľa.

41. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd konštatuje, že napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu nedošlo k porušeniu označených práv sťažovateľa v ústavnoprávnej rovine.

42. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

43. Najvyšší súd ústavne konformným a akceptovateľným spôsobom dospel k názoru, že dovolanie sťažovateľa je potrebné odmietnuť, pričom dostatočne vysvetlil dôvody, ktoré viedli k tomuto záveru, a tento názor nebol ústavným súdom vyhodnotený ako svojvoľný (a teda ústavne neudržateľný), preto absentuje akákoľvek príčinná súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu a porušením označených práv sťažovateľa.

44. K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení či nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (m. m. IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08). Ani z tohto hľadiska ústavný súd nezaznamenal nedostatky či inú zrejmu nespravodlivosť v namietanom rozhodnutí najvyššieho súdu. Ako už bolo uvedené, sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v podstate len opakuje svoju argumentáciu uplatnenú v rámci podaného dovolania.

45. Ústavný súd uzatvára, že v posudzovanej veci nezistil porušenie označených práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu. Závery, ku ktorým najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí dospel, nemožno označiť za svojvoľné (arbitrárne), a tým za ústavne neudržateľné. Z odôvodnenia rozhodnutia dovolacieho súdu nevyplýva jednostrannosť ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nestačí na prijatie záveru o zjavnej arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu

(II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom vo veci.

46. K namietanému porušeniu práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 a 5 ústavy je potrebné uviesť, že sťažovateľ namieta jeho porušenie v spojení s namietaným porušením svojho základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces alebo v nadväznosti na toto porušenie. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade nedošlo k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo dôjsť ani k porušeniu týchto sťažovateľom označených práv hmotného charakteru.

47. Keďže ústavný súd nezistil porušenie označených práv sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 a 5, čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, neexistuje ústavne relevantný dôvod, aby do napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu zasahoval, pri predbežnom prerokovaní odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

48. Vzhľadom na to, že ústavný súd konštatoval zjavnú neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti, ostatnými návrhmi obsiahnutými v ústavnej sťažnosti (zrušenie napadnutého rozhodnutia, vrátenie veci na ďalšie konanie a priznanie náhrady trov konania) sa už nezaoberal.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

**V Košiciach 29. mája 2025**

**Jana Baricová**  
**predsedníčka senátu**